

til Forsørgelse, maa forekomme urimelig, naar det dog kræves udtrykkelig, at Invalidens Død skal skyldes en som Følge af Militærtjenestens Udførelse paadrægen Lidelse, og at Ægteskabet er indgaaet før Invaliditetens Paadragelse. Den nævnte Frist foreslaas derfor ophævet.

Disse Ændringer antages at ville bevirke en Merudgift paa ca. 3000 Kr. aarligt.

Foreningen har endvidere fremhævet, at Enkeforsørgelse bør kunne ydes til ugifte Kvinder, saafremt de har Børn, som har faaet tilkendt Efterladteforsørgelse.

Der kan efter Lovens Regler kun tilstaas Forsørgelse til Børn født i Ægteskab, og Ændringsforslaget vedrører derfor kun saadanne ugifte Kvinder, hvis Børn er født før Lovens Ikrafttræden (1/7 1924) og har faaet tillagt Forsørgelse i Henhold til de tidligere gældende Regler, hvilken Forsørgelse nu vedblivende udbetales i Henhold til Lovens § 47. Det drejer sig derfor kun om ganske faa Tilfælde, og Ministeriet har under Hensyn til de her foreliggende særlige Forhold ikke ment at burde modsætte sig Foreningens Ønske paa dette Punkt.

Yderligere kræver Foreningen Tilføjelser til § 21 paa 2 Punkter:

1) Børneforsørgelse (§ 21 b og d) bør ogsaa kunne tilstaas efter Barnets 18. Aar, naar paagældende Barn er arbejdsudygtigt paa Grund af Svagelighed eller er under Uddannelse paa Skole og lignende og derfor afskaaret fra at fortjene noget.

2) Der maa skabes Lovhjemmel for at yde Sygehjælp til Invalidens Enke og deres Børn samt til Personer, der oppebærer Forældreforsørgelse.

Til disse Forslag skal Ministeriet bemærke følgende:

Til 1. En saadan Regel vilde ikke være i Overensstemmelse med den iøvrigt gældende danske Lovgivning, og Ministeriet mener derfor ikke at kunne stille Forslag om at optage en Bestemmelse som den foreslaaede i Loven. Nævnet har skønmæssigt opgjort de aarlige Merudgifter ved denne Ændring i den foreslaaede Form til 72 000 Kr.

Til 2. Ikke mindst under Hensyn til saavel den gældende som den i Socialreformen foreslaaede Lovgivning om Sygeforsikring maa det anses for urimeligt at gaa saa vidt med Understøttelse efter den heromhandlede Lov. Da der for Tiden ydes Forsørgelse til ca. 1000 Enker, ca. 1450 Børn og ca. 350 Forældre, vilde en saadan Regel

ogsaa medføre en ikke uvæsentlig Udgiftsforsørgelse.

Til § 11.

Krigsinvalideforeningen foreslaar, at Forældreforsørgelsen efter § 25 ydes efter den til enhver Tid gældende Aldersrentelov, og at den ydes »uafhængig af Aldersrenten og Civilinvaliderrenten«.

Spørgsmaalet om en Ændring af Reglerne for Forældreforsørgelse har gentagne Gange været rejst saavel af Invalideraadet som af Nævnet, og man er enig om, at de nuværende Bestemmelser ikke er tilfredsstillende, særlig fordi de giver Anledning til Tvivl og i adskillige Tilfælde medfører urimelige Resultater. Det er saaledes af Raadet fremhævet, at Forældre, der først efter 1. Juli 1924 er fyldt 65 Aar, ikke efter 65 Aars Alderen kan oppebære Forældreforsørgelse, men alene Aldersrente, jfr. § 25, Stk. 3, medens der i Henhold til Lovens § 47 kan ydes de før nævnte Dato fyldte 65aarige begge Dele (med Fradrag). Da Forældreforsørgelsen udbetales efter Reglerne i Aldersrenteloven af 1922, der for flere Satsers Vedkommende er over den nugældende Aldersrentelovs Sats, vil Resultatet blive, at Forældre af den førstnævnte Gruppe ved at overgaa fra Forældreforsørgelse til Aldersrente gaar ned i Understøttelse, hvad der ikke har været tilsigtet. For at hindre dette har Ministeriet da ogsaa paa Grundlag af Bestemmelsen i Paragrafens Stk. 3 om, at Retten til Forældreforsørgelse bortfalder »samtidig med og i samme Omfang«, som Betingelserne for at nyde Aldersrente indtræder, bestemt, at i saadanne Tilfælde bør man tillægge de paagældende et Beløb, svarende til den saaledes opstaaede Forskel mellem Aldersrenten og den tidligere udbetalte Forældreforsørgelse.

Vanskeligheden ved denne Overgang fra Forældreforsørgelse til Aldersrente overvindes ved at følge Foreningens Forslag om, at Forældreforsørgelsen altid skal udbetales efter de til enhver Tid gældende Regler om Udbetaling af Aldersrente, og dette Forslag har man ment at burde følge ud fra den Betragtning, at naar Lovgivningsmagten ændrer Ydelsen til de gamle, som paa Grund af Alder maa antages at have mistet deres Erhvervssevne, maa andre Personer, der faar deres Ydelse tilstaaet efter samme Princip, tage de samme Vilkaar, enten det bringer deres Understøttelse op eller ned. Men da de ved Aldersrenteloven af 1927 indførte Regler om personlige Tillæg ikke, saaledes